

[Hønsrå.]

der spurgte mig, om jeg ville stå ved, hvad jeg sagde ved debatten om Indokina i maj sidste år om Vietnam, og svaret herpå er: ja. Det, hr. Steen Folke især spurgte om, var, om jeg ville stå ved, hvad jeg sagde om ofrene for magtovertagelsen, og det vil jeg. Vanskeligheden for os er jo faktisk at vide, hvad der er sket i Syd-vietnam efter magtovertagelsen, magtskiftet, dernede, fordi de informationsmuligheder, vi har, er meget begrænsede. Der er ikke så forfærdelig mange journalister dernede, og deres bevægelsesfrihed er ikke så stor, så det er meget svært at sige, hvad der er sket. Jeg mener at have læst et sted, at der var blevet forflyttet 200.000–300.000 fra den gamle administration fra Saigon ud i landdistrikterne. Hvad der er sket med dem, ved jeg ikke, hvis denne oplysning er rigtig, men ud over hvad der er sket med dem, kan der jo godt være sket mange andre ting rundt omkring i lokalsamfundene, som det er umuligt for os at vide, men selvfølgelig håber jeg, at henrettelser og alvorlig straf er sket i meget få tilfælde, et håb, jeg også gav udtryk for sidste år.

Men der er en anden ting i den pågældende debat, som jeg, nu da hr. Steen Folke har bragt den frem, gerne vil bekræfte at jeg anser for en rigtig vurdering. Det var, da jeg i maj sidste år under denne debat gjorde det synspunkt gældende, ligesom vist hr. Erhard Jakobsen gjorde det, at Vietnamkrigen må betragtes som Nordvietnams erobring af Sydvietnam. Der har ganske vist været gjort andre synspunkter gældende. Det skulle dreje sig om en rent lokal sydvietnamesisk befrielseshær, der, om end med en mindre støtte fra Nordvietnam, alene i kraft af sin folkelige karakter var i stand til at vælte Sydvietnams daværende regering og styre, det ganske rigtigt noget korrupte militærstyre. Dette synspunkt har været gældende, og så fremførte man desuden, at hvis dette styre engang kom til magten, så ville der sikkert blive et Sydvietnam baseret på egne sydvietnamesiske traditioner og med politiske førere fra de forskellige kredse, der var vist bl. a. tale om en tredje styrke, der skulle få stor indflydelse. Ved meddelelsen, der er kommet her for ikke så lang tid siden, om, at nu skal Nordvietnam og Sydvietnam slås sammen, er den opfattelse, jeg gav udtryk for, at det er Nordvietnam, der har erobret Sydvietnam, efter min mening blevet bekræftet.

Hvis dette er rigtigt, så må FN-resolution nr.

3314 med dens definition af aggression, nemlig erobring af fremmed stats territorium, komme i betragtning for forholdet mellem Nordvietnam og Sydvietnam, og det vil sige, at der er tale om en folkeretlig ulovlighed.

Ib Nørlund (DKP):

Udenrigsministeren mente, det beroede på en misforståelse, når man karakteriserede hans oplæg som mere en redegørelse for EF-politik end for dansk udenrigspolitik. Det tror jeg ikke, desværre. Jeg tror, vi meget vel forstår, hvad det er, der foregår. Sagen er jo, at man har betragtet dansk udenrigspolitik som en funktion af EF og derved har bragt en identifikation til veje imellem det ene og det andet, det virker faktisk på en del af hans tilhørere, som om det meget fællesmarkeder har gjort ham rasende. Og netop på den baggrund bliver man ekstra utryg over for den politiske proces, som er sat i gang blandt EFs medlemmer for øjeblikket i deres indbyrdes forhold, fordi det, regeringen jo igen forsøger, det viser ministrenes svar også her, er at sige: herregud, her er tale om enkeltheder og visse skridt og visse praktiske foranstaltninger, det er jo ikke så slemt. Og så ved vi ikke, hvad der kommer efter.

Forsvarsministeren sagde: nåh ja, det er en praktisk rationalisering og sådan noget, men det er jo blevet påvist, at det rakte meget videre.

Udenrigsministeren siger: nåh ja, her er jo bare tale om, at vi vil sidde ved samme bord og forhandle om det ene og det andet, men ellers er der ikke tale om nogen sammenblanding. Men jeg må dog erindre om, at det er ikke så forfærdelig længe siden, at også udenrigsministerens argumentation gik på, når vi sagde, at EF skulle være et politisk redskab, hvilket man dengang benægtede: ja men vi holder jo ikke møderne samme sted. Vi flytter over på et hotel og gør det. Jeg har engang endda foreslået, at man kunne nøjes med at skifte hat eller sådan noget, hvis det bare var det, det drejede sig om. Men så har det løbet et stykke tid, og så kommer man bagefter og siger: nå ja, nu har vi altså praktiseret et politisk samarbejde, så skal det også gøres juridisk bindende, og så kører hele historien.

Men jeg vil da også gøre opmærksom på, at Tindemans i sin rapport under kapitlet »Et enkelt beslutningscentrum« udtrykkelig siger, at skelnen mellem den ene og den anden slags po-